

צפרדע הנמשים שרצתה להראות יפה



כתבה שרלוטה הרר
ציירה פרנצ'יס בים



היה הייתה פעם ילדה קטנה ושמה מריאן, ולה
בובה בשם מרי הגדולה. מריאן אהבה מאוד את
הבובה מרי הגדולה, והשתדלה להיות טובה כלפיה,
אך לא תמיד הצליחה בכך.
היא קיבלה את מרי הגדולה לחג המולד, ואיתה
קיבלה גם הרבה בגדים בשביל הבובה. היו שם
שלוש שמלות, אחת אדומה חמה, לחורף, אחת דקה
לימי הקיץ ועוד אחת, לחגים. זו הייתה ממשי כחול
עם שולי תחרה.

היו עוד חצאיות קטנות, גרביים פיצפוניות, וגם נעליים קטנות עם אבזמים מבריקים ועקבים של ממש. היתה גם שמשיה ורודה, ואפילו ידונית קטנה, עשוייה מפרווה אדומה, כדי לשמור את ידיה של מרי הגדולה בימי חורף הקרים.

תחילה מריאן אהבה מאוד להלביש את מרי הגדולה בכל הבגדים היפים האלה. היא הלבישה לה קודם את השמלה החמה, אחר כך את הלבנה, הקיצית, ואחר כך את הכחולה עם התחרה הנהדרת. ואז שמה לה גם את השמשיה מעל ראשה. אבל כמעט אף פעם לא הלבישה למרי הגדולה את הידונית האדומה על הידיים, כי זה היה רק לימי החג החשובים ביותר. כך אמרה לה אמא שלה.

אבל כשהגיע יום הולדת של מריאן, סבתא נתנה לה מזוודת בובות גדולה, ומאז ימי מרי הגדולה לא היו שמחים ביותר. היה זה כל כך משעשע לארוז את כל הבגדים בתוך המזוודה, שמריאן הורידה ממנה את כל הבגדים ושמה אותם במזוודה. לעתים מרי הגדולה ישבה מסכנה שעות שלמות ללא בגדים ורעדה מקור. ופעם אחת, כשמריאן השאירה אותה

לא מלובשת למשך כל הלילה על הרצפה, היא הצטננה מאוד וחלתה.

מריאן הקטנה הצטערה מאוד על כך, שמה את מרי הגדולה במיטה והזמינה את הדוקטור פרינץ. הרופא הגיע, הביט על לשונה של מרי הגדולה, בדק את הדופק שלה. ואז נד בראשו ונראה מאוד מודאג. הוא אמר שמרי הגדולה צריכה לקבל כל יום תרופות, לשבת במקום מאוורר, וללבוש את בגדיה הטובים וחמים במשך כל הזמן, כי אמנם היא בובה חולה מאוד.

מריאן הקטנה הלבישה את מרי הגדולה בשמלת המשי שלה, כי זו הייתה השמלה הטובה ביותר, שמה את השמשיה מעל ראשה, נתנה לה את הידונית האדומה על הידיים, ואז שמה אותה על הסלע האפור בגינה, שם איפה שגדלים כובעי הנזיר, כדי שתשב כל היום באוויר צח.



תחת הסלע האפור הגדול חיה העלמה צפרדע הנמשים. היא הייתה מכוארת מאוד, כמו כל הצפרדעים, אבל היא מאוד אהבה דברים יפים. אולי בגלל זה שבעצמה לא הייתה יפה. אבל למרות שהיא לא הייתה יפה היה לה לב טוב, וכל הידידים אהבו אותה.

כל יום, כשמרי הגדולה התישבה לה בשמש, זחלה צפרדע הנמשים מתחת הסלע, הסתתרה בתוך הדשא והביטה עליה. היא חשבה שמרי הגדולה היא יפה מאוד, והשמלה הכחולה והשמשיה הורודה הן עוד יותר יפות, והידונית... זו הייתה היפה מכל! והעלמה צפרדע הנמשים איחלה לעצמה שיהיה לה שמלה כחולה עם תחרה, ושמשיה ורודה כמו זו של מרי הגדולה. אבל יותר מכל היא רצתה שתהיה לה ידונית פרווה אדומה ורכה.

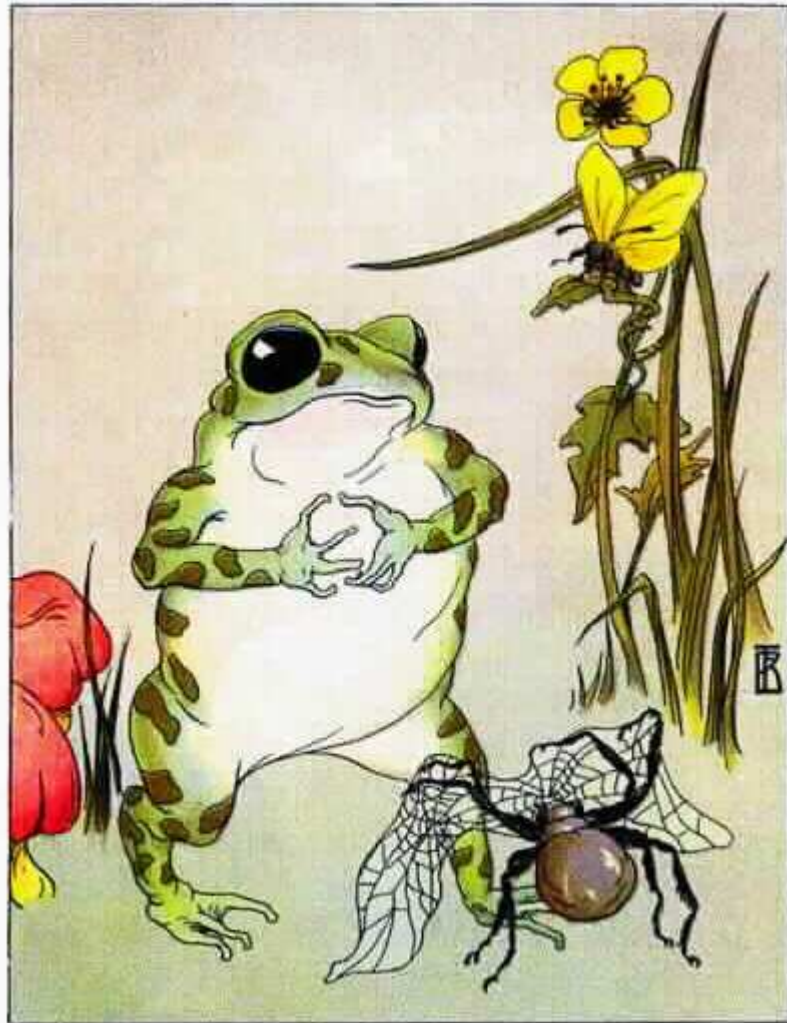


יום אחד מר אדום החזה החליט לערוך מסיבה גדולה בפרדס הסמוך, והעלמה צפרדע הנמשים הקטנה הוזמנה למסיבה. ובמסיבה זו אמור היה לשיר בן דוד שלה, ביל הקרפד. וכמובן היא רצתה להראות יפה ככל שרק אפשר.

ואז היא הלכה לבקר אצל הלפופיות שצמחו לא רחוק ממרפסת הבית, ותמיד לבשו שמלות כל כך יפות, ואמרה להן:

"לפופיות הנחמדות, השמלות שלכן יפות כל כך! אך אם ראיתן את השמלה הכחולה של מרי הגדולה? היא אפילו יפה יותר, השמלה היפה ביותר בעולם! אולי אתן מוכנות לעשות לי שמלה כזו, כדי שאוכל ללבוש אותה למסיבה של מר אדום החזה? בן דוד שלי, ביל הקרפד ישיר שם, ואני רוצה להראות יפה כמה שרק אפשר. נכון, אני לא יפה כמו מרי הגדולה, אבל הרי אתן יודעות כמה שהבגדים היפים עוזרים. האם תוכלו לתת לי שמלה למסיבה?"

אבל הלפופיות כעסו מאוד, כי אדום החזה לא הזמין אותן למסיבה, והן לא רצו לעזור לה.



צפרדע הנמשים הקטנה הצטערה מאוד, וחשבה שאולי הבקשה שלה פגעה בהן. היא כמעט בכתה מרוב יאוש. אבל אז הציץ מתחת העלה ידיד טוב שלה, העכביש הקטן השחור, ואמר:
"על תשימי לב אליהן, הן גנדרניות כאלה, וחויץ מזה היום יום חם ומתרגזים בקלות. אני מוכן לטוות לך תחרה, כמה שרק תרצי."
וכך עשה. הוא טווה קורים במשך כל היום, ולמחרת הביא לה תחרת קורי עכביש יפה ועדינה ביותר. צפרדע הנמשים הקטנה הייתה אסירת תודה לו מאוד.
"אך איפה אשיג שמשיה?" שאלה.
"אגיד לך" שמעה פתאום קול דקיק, וראתה פרפר לבן שישב על פרח בסמוך.
"אני יודע איפה תוכלי למצוא פטריה קטנה. היא שמרה עלי אתמול לפני גשם, היא הייתה מאוד רכה והיא ורודה כמו השמשיה של מרי הגדולה."



והוא הראה לצפרדע הנמשים הקטנה איפה
נמצאת הפטריה, וזו הייתה באמת ורודה ורכה,
וצפרדע הנמשים הקטנה הייתה מאושרת.
"אילו רק יכולתי להשיג ידונית" אמרה "אראה אז
יפה במסיבה כמו מרי הגדולה."
ואז שמעה רעש גדול, ובדיוק מעליה עף אדום
החזה בעצמו, והפיל ארצה זחל אדום. הזחל היה כל
כך מבוהל שהתכווץ לכדור קטן ונח בשקט. ואז
לצפרדע נמשים בא ראיון גדול.
"אתה יכול להיות ידונית נהדרת!" היא קראה
"האם תסכים שאלך איתך למסיבה? רק פעם אחד?"
"אם תדאגי לי ותבטיחי שאדום החזה לא יאכל
אותי, אהיה ברצון לידונית שלך" אמר הזחל.



וכך הלכה צפרדע הנמשים הקטנה למסיבה. היא לבשה את תחרת קורי העכביש, נשאה את שמשית הפטריה ושמה את ידיה בזחל האדום. היא אפילו חבשה לראשה פרח כובע הנזיר, כדי לפייס את הלפופיות.

ואדום החזה אמר שהיא נראת היפה ביותר בכל המסיבה, ואפילו מרי הגדולה, שהבריאה בינתיים, אמרה כך.

עליכם לדעת שאדום החזה ערך חגיגות תמיד בדמדומים. הוא טען שבשעות דמדומים קולו ערב יותר, ובטוח היה שגם ביל הקרפד וזמרים אחרים חושבים כמוהו. הכול היה נחמד יותר בשעות אלה, אחרי יום חם וארוך, ואפילו תינוקות ובובות נרדמו ולא זזו.

בדמדומים השמיים הפכו רכים וורודים והפיות נהגו לתלות טיפות טל על העלים. גם הדובדבנים טעמו יותר בשעות ערב. לכן אדום החזה ערך בשעות אלה חגיגות מאוד יפות, אך אף פעם קודם לא ערך מסיבה כל כך יפה כמו זו.



צפרדע הנמשים הקטנה הייתה מאושרת. כולם התפעלו מהתחרה היפה שלה ואמרו כמה נחמד היה זה מצידו של העכביש השחור הקטן שהכין אותה. וכשהגיע זמן כיבוד היא אכלה דובדבן שלם. כך בכל אופן אמרה למר דרור שהביא לה אותו, וציינה שאף פעם לא חשבה כמה שטעים יכול להיות דובדבן אדום טרי. וכשהצרצרים התחילו לנגן היא רקדה עם בן דוד שלה ביל הקרפד, עד שהגיע הזמן לחזור הביתה. ורק הטריד אותה שהלפופיות בוודאי כועסות עליה עדיין. כי צפרדע הנמשים הקטנה רצתה להיות אהובה על הכל. ואז בא לה רעיון חדש. היא תערוך בעצמה מסיבה כמו זו של אדום החזה, והיא תעשה זאת בשעות הבוקר, כך שהלפופיות יוכלו לבוא.



ועוד באותו בערב, לפני שחזרה הביתה, סיפרה
זאת למרי הגדולה, וזו הבטיחה גם לעזור כמה שרק
תוכל. אדום החזה הבטיח לבוא גם הוא, וכך גם ביל
הקרפד וכל השאר.
היא גם הזמינה את העכביש השחור הקטן, ואת
הזחל האדום.
"לא תצטרך להיות ידונית" אמרה לו "רק תאכל
דובדבנים ותבלה."
ולמחרת בבוקר, לפני שאחריהם התעוררו, היא
הלכה להזמין את הלפופיות, כי בשעות האלה, לפני
שהשמש תחמם אותן הן תמיד במצב רוח טוב ולא
מתרגזות על אחרים.
"אנא, לפופיות היקרות" אמרה צפרדע הנמשים
"בואו למסיבה שלי. אני רוצה לראות אתכן יותר מכל
אחד אחר."

הלפופיות שמחו מאוד כי הן אהבו מאוד חגיגות.
הן חייכו ואמרו: "בוודאי, צפרדע הנמשים הקטנה,
נבוא בוודאי, וגם נלבש את השמלות היפות ביותר
שלנו."

ועכשיו צפרדע הנמשים הקטנה הייתה מאושרת
לגמרי. היא חייכה לעצמה ואמרה:
"בעצם לא חשוב אם אני יפה או לא, כי כולם
אוהבים אותי עכשיו!"

